Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 46 | JERSEY CITY and NEW YORK, | FRIDAY, MARCH 8, 1996 | CENTS 75 ЦЕНТІВ | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК | П'ЯТНИЦЯ, 8-го БЕРЕЗНЯ 1996 р. | Ч. 46. РІК CIII

Верховний суд відбирає приміщення в Музею Історії Києва

Київ (Р. Р.). — Про боротьбу за приміщення розповіла на пресовій конференції директор Музею Історії Києва Тамара Хоменко.

За її словами, голова Верховного суду України Бойко звернувся 12-го лютого до Президента України Леоніда Кучми з листом такого змісту: „Вважаємо за необхідне передати Верховному судові в оперативне управління будинок Музею Історії Києва на вул. Пилипа Орлика, 8, а його переселити у відповідне приміщення".

Боротьба за будинок музею розпочалася два роки тому і голова Верховного суду майже домігся дозволу на передачу його верховному судові. Тоді на захист музею виступили відомі діячі культури, такі як Богдан Ступка, Ада Роговцева, Роман Балаян та інші. Вони звернулися до Л. Кучми і тодішнього прем'єра Віталія Масола з проханням не виселяти музей, бо його виселення фактично призведе до знищення. Таке переселення, на думку мистців, буде „непоправною помилкою".

За словами Т. Хоменко, започаткував цю війну Юхим Звягільський, котрий видав розпорядження Київської Міської Адміністрації та Міністерству Культури „в місячний термін переселити тимчасово Музей Історії Києва в один із будинків Музею історії Великої Вітчизняної війни". Після передачі музейного будинку Верховному судові, останній мав віддати в розпорядження Музею Історії Києва приміщення на Шовковичній, 17.

У Верховному суді України сказали, що постанову Кабінету Міністрів про виселення Музею і передачу будинку Верховному судові підписано ще 21-го листопада 1995 року. І Верховний суд не має наміру відмовлятися від цього приміщення.

Л. Кучма надав державну підримку часописам

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма видав указ про державну підтримку періодичних видань.

„Указ Президента призначений для кожного з нас — читачів газет і журналів, — прокоментував 5-го березня цю подію пресовий секретар Президента Дмитро Марков. — Він повертає пресі і ролю збуджувача громадської думки, і ролю важливої суспільно-політичної сили".

Указ має суттєво полегшити податковий тягар, який мусіли нести редакції часописів через дорожнечу паперу, друкарських послуг і матеріялів, послуг зв'язку, транспорту і друкарень, сказав Д. Марков. Тепер вони будуть звільнені від податку на добавлену вартість щодо передплат і згаданих послуг.

„Указом Президента вводиться також граничний рівень рентабельности до собівартости при визначенні тарифів при розповсюдженні, і друкарські послуги, які зроблять газети і журнали доступнішими для громадян України, — сказав пресовий секретар. — Окремо передбачено заходи щодо вдосконалення системи і мережі децентралізованих друкувань найпопулярніших газет в різних регіонах України".

Д. Марков додав, що указ не передбачає пільг для видань, заснованих підприємницькими структурами та приватними особами, або таких, що мають рекляму чи еротичне спрямування.

Китай залякує тайванців

Пекін. — Китайська армія здійснить у період від 8-го до 15-го березня випробування ракет кляси „земля—земля" у Південно-Китайському і Східньо-Китайському морях, поблизу північного і південнозахідного узбережжя острова Тайван.

Так близько від тайванських берегів китайські ракети ще ніколи не падали. Пекін розраховує повною мірою спаралізувати роботу розташованих на сході і півночі острова двох найбільших морських портів Тайваню. До того ж, військові експерти остерігають, що яка-небудь з ракет може відхилитися від курсу і впасти на острів.

Від 1949 року, коли на Тайван втекли рештки поваленого комуністичного армією гоміндаківського уряду, Пекін вважає острів своєю невід'ємною територією і не виключає застосування збройної сили у тому випадку, якщо Тайвей проголосить свою повну державну незалежність.

В офіційній заяві міністерства оборони Тайвану підкреслюється: „Наші збройні сили приведено у стан повної бойової готовости, вони дадуть відсіч будь-якій зовнішній загрозі. Однак якщо Пекін в такий спосіб розраховує спровокувати воєнні дії, то ми маємо твердий намір діяти раціонально і стримано".

Тим часом мешканці контрольованих Тайпеєм дрібних островів у Тайванській протоці залишають свої житла і переселюються на Тайван.

БОЇ В ЧЕЧНІ СПАЛАХНУЛИ З НОВОЮ СИЛОЮ

Ґрозний, Чечня. — У середу, 5-го березня, в центрі чеченської столиці, на площі Мінутка, протягом декількох годин точився жорстокий бій між російськими військами і чеченськими патріотами.

З чеченського боку діють до 300 бійців, на кожного з них припадають сотні росіян, однак московські окупанти ніяк не можуть здобути перевагу, бо чеченці діють невеликими групами, несподівано нападаючи там, де їх не чекають. У вислідї блискавичних атак чеченці захопили і підпалили будинки поліційних відділів, серед росіян є багато вбитих і поранених, а також захоплених закладниками.

У боях з російської сторони беруть участь найкраще вишколені формації морських піхотинців і повітряних десантників. Згідно з офіційними повідомленнями, в чеченській війні дотепер вже загинуло 320 десантників і поранено 1,255, декілька потрапило в закладники.

Російські командири застосовують тактику „випаленої землі", щоб встигнути придушити чеченський національний опір до травня, бо президент Росії Борис Єльцин вже офіційно заявив, що війна в Чечні закінчиться „у квітні або найпізніше в травні".

Майнове питання ускладнює поділ ЧФ

Київ (УНІАР). — Проблема поділу Чорноморської фльоти полягає в принципових розбіжностях з боку російського і українського міністерств оборони, сказав один з керівників Міністерства Оборони України. За його словами, українська сторона наполягає на передачі у власність Військово-Морських Сил України об'єктів та інфраструктури Чорноморської фльоти в Севастополі, а Росія опирається цьому.

„Від того, чи належатиме Севастополь Україні, залежатиме забезпечення життєдіяльности українських ВМС", — сказав він.

Державна дума Росії прийняла 14-го лютого рішення про „припинення у місцях базування ЧФ зменшення і передачі Україні берегової інфраструктури, у тому числі підприємств і організацій ЧФ". Пресова служба МО України заявила, що це рішення не має ні підстав, ні юридичної ваги, бо на теперішньому етапі поділ фльоти перебуває у компетенції виконавчої влади обох країн.

За словами представника МО, це питання розглядали на переговорах в Москві групи міністерств оборони України і Росії. Було вирішено підготувати пропозиції і вимоги обох країн щодо права на власність майна та інфраструктури ЧФ в Севастополі. Відповідні документи заплановано розглянути найближчим часом на зустрічі у Закарпатській військовій окрузі міністрів оборони Валерія Шмарова і Павла Грачова.

В Україні

ЗАГИНУЛИ УКРАЇНСЬКІ ПІЛОТИ

КИЇВ. — Газета „Дейлі-Експрес" повідомила 6-го березня, що в Африці сталася катастрофа літака АН-12, орендованого в Україні залогою, що складалася з українських пілотів. Загинуло шість осіб залоги і два громадянина Анголі. Українських пілотів разом з літаком найняла російська компанія „Велосіті" й відправила їх на заробітки в Анголю. Після трагедії в Кіншасі, коли вантажний літак АН-33 впав на базар, місцеве населення Заїру оголосило помсту пілотам. Українським пілотам на тих рейсах платять 2,000 дол. на місяць. А на місцевих рейсах в Україні вони заробляють усього три доляри. Таким становищем користується компанія „Велосіті". наймаючи пілотів, вона забирає у них пашпорти і залишає в себе, отож потрапляючи в Мозамбік, Анголю чи Заїр, вони не можуть утекти чи попросити притулку в якійсь країні.

УКРАЇНСЬКІ ТА НІМЕЦЬКІ ОФІЦЕРИ ПРОВЕДУТЬ ШТАБНЕ НАВЧАННЯ

КИЇВ. — На Дніпропетровщині проводитиметься спільне українсько-німецьке командне навчання на рівні штабів бригад — „Контакт—96". Воно має відбутися від 11-го до 15-го березня на базі механізованої дивізії, що міститься у містечку Черкаське. Ціль навчання — випрацювання операцій щодо підтримання миру. В навчаннях візьмуть участь офіцери командної ланки Збройних Сил України і Бундесверу. Використовувати війська під час цього навчання не плянується.

В КИТАЙСЬКІЙ АМБАСАДІ ВІДСВЯТКУВАЛИ СВЯТО ЖІНОК

КИЇВ. — Напередодні свята жінок, яке святкується 8-го березня в Україні і в деяких інших країнах, дружина амбасадора Китаю в Україні влаштувала святкове прийняття. Серед запрошених — дружини вищих керівників України, голів дипломатичних представництв, депутат Верховної Ради України Ніна Карпачова. Господиня привітала зі святом всіх жінок України, а Н. Карпачова побажала всім жінкам вічної весни в душі. Гості покуштували страви китайської кухні, співали китайських та українських пісень.

УНА ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ ДІЙ СБУ

КИЇВ. — Українська Національна Асамблея висловила рішучий протест з приводу, як вважає УНА, боротьби Служби Безпеки України проти неї. „Протягом лютого 1996 року СБУ Львівщини викликала понад 10 членів УНА—УНСО, — сказав керівник київської організації Коваленко на пресконференції 5-го березня. — На їхню адресу лунали погрози. Обґрунтовуючи свої дії, СБУ покликається на вимогу Генеральної прокуратури з'ясувати обставини реєстрації УНСО на Львівщині. УНА вбачає в цьому пряму боротьбу проти УНА—УНСО".

ПАРЛЯМЕНТ ОБМЕЖИВ РЕКЛЯМУ ЦИГАРОК І АЛЬКОГОЛЮ

КИЇВ. — Верховна Рада України прийняла 5-го березня постанову щодо введення в дію закону про рекляму, яким заборонено реклямування деяких видів тютюнових і алкогольних виробів, повідомила УНІАР. Також за законом на опакуванні тютюнових виробів обов'язково мають бути нанесені відомості про вміст в них конденсату, никотини та інших шкідливих для здоров'я речовин. Так само і на пляшках алкогольних напоїв обов'язково мають бути дані про складники та відповідність продукту державному стандартові якости. Закон вводиться в дію з дня його опублікування.

УКРАЇНА ВОЛІЄ ПОЗИЧАТИ ГРОШІ НА ЗАХОДІ

КИЇВ. — У боргах Україна орієнтується все більше на Захід, ніж на Росію, свідчать дані Міжнародного центру перспективних досліджень. Якщо у 1992 році 88 відсотків боргів припадало на країни колишнього СССР і лише 12 відсотків — на інших кредиторів, то поступово до кінця 1995 року співвідношення стало 50 на 50 відсотків. Тепер у зовнішньому боргу України 39 відсотків складають борги Російській Федерації, 25 відсотків — Міжнародному валютному фондові, 9 відсотків Туркменії й 26 відсотків — іншим країнам і кредиторам. За період від 1992 до 1995 року зовнішній борг України збільшився у 2.5 раза, проте протягом 1995 року приріст боргу був у 1.8 раза менше, ніж 1994, коли цей приріст був максимальним.

АМБАСАДОР ЗСА ОБІЦЯЄ ДОПОМОГУ

КИЇВ. — Віцепрем'єр-міністер Василь Дурдинець прийняв амбасадора ЗСА Вілліяма Міллера і групу працівників амбасади. Під час зустрічі обговорено наслідки катастрофи на Чорнобильській АЕС і наближення 10-річчя трагедії. В. Міллер повідомив, що керівництво ЗСА вирішило надати Україні гуманітарну допомогу на суму 20 млн. долярів.

НАГОРОДУ ОТРИМАВ ПАРК

УМАНЬ. — Відома недержавна організація „Европа Ностра", яка займається питаннями збереження і розвитку европейської архітектурної і природної спадщини, присудила шість щорічних премій за 1995 рік. Одна з них дісталася пам'яті української архітектури XVIII століття — паркові „Софіївка" в Умані Черкаської области.

ПОБРАТАЛИСЯ

УЖГОРОД. — Угоду про співпрацю між Києвом і Закарпатською областю підписано в Ужгороді. Закарпатці забезпечать столицю городиною й овочами, а Київ надасть фінансову допомогу для розвитку агропромислового комплексу. Крім того, у Києві буде відновлено крамницю „Троянда Закарпаття".

Відбувся з'їзд ветеранів війни і праці

Київ (Р. Р.). — Тут 28-го лютого відбувся другий всеукраїнський з'їзд ветеранів Другої світової війни, учасників бойових дій та ветеранів праці. До ветеранської організації входять 13 мільйонів громадян України.

У праці з'їзду взяли участь 142 делегати з різних областей України, а також гості з Росії, Білорусі та Молдови. З привітальним словом до учасників з'їзду звернулися голова Верховної Ради України Олександер Мороз, віцепрем'єр-міністер Іван Курас, міністер оборони Валерій Шмаров, перший секретар КПУ Петро Симоненко та інші відомі політики.

Голова Ради ветеранів генерал І. Герасимов наголосив, що з'їзд проходить в умовах розгулу злочинства і спекуляції, „брехливої націоналістичної пропаганди". За його словами, великою небезпекою для України є те, що досі „не розпущено воєнізовані організації бойовиків".

Генерал І. Герасимов критикував Президента Леоніда Кучму за те, що він не виконує обіцянки поліпшити життя ветеранів. Дісталося і засобам масової інформації, які, за висловом ген. Герасимова, не підтримують ветеранів, натомість вдаються до „низькопробних накле-пів".

О. Мороз закликав ветеранів взяти активну участь в обговоренні конституції та активно боротися з фальсифікацією історії. Він запевнив, що ветерани знайдуть підтримку серед більшости депутатів Верховної Ради.

Міністер оборони В. Шмаров закликав до консолідації з метою збереження спокою і миру в державі.

Створено Асоціяцію журналістів-„чорнобильців"

Київ (Р. Р.). — Згідно з повідомленням агенства „Чорнобиль-Прес", при київській організації Спілки Журналістів України створено Асоціяцію журналістів — учасників ліквідації катастрофи на Чорнобильській Атомній Електростанції у 1986 році.

Покищо до асоціяції увійшли журналісти Києва і області, а очолив її відомий публіцист Вадим Шкода.

Приводом для створення цієї організації стала важка ситуація, в якій опинилися журналісти, що працювали в Чорнобилі та в зоні радіяційного зараження. Багато з нас стали інвалідами, хоча ще не досягли і 50 років життя. Всі вони надбали важкі хвороби, а пільги на лікування мінімальні та й ті постійно зменшуються.

Голова Київської Спілки Журналістів Ігор Засєда пояснив, що асоціяція покликана захищати „чорнобильців", а також висвітлювати в пресі найважливіші теми і події, пов'язані з катастрофою і діяльністю ЧАЕС. В. Шкода висловив певність, що до них приєднаються і журналісти з інших регіонів Украни, які працювали в зоні відчуження.

Створено також благодійний фонд „Чорнобиль-Прес", на рахунок якого надходитимуть пожертви. Надходження до фонду використовуватиметься на розвиток видавничої діяльности та допомогу інвалідам-чорнобильцям обороняти свої права. Більшість із цих журналістів багато разів виїздили в Чорнобиль, крім того вони майже постійно були там у травні, червні та липні 1986 року. І то біля самого реактора. Дехто з них уже давно спочиває на цвинтарі, зазначив В. Шкода.

У зв'язку з 10-ою річницею катастрофи на ЧАЕС, „Чорнобиль-Прес" видає книгу, присвячену тим трагічним подіям.

Амбасадор Франції продовжує концертову діяльність

Київ. — Тут у Будинку Вчених відбувся концерт, серед учасників якого був і амбасадор Франції в Україні Доменік Шасар. Спільно з корифеєм дніпропетровської оркестри „Порі року" Гаррі Логвином він грав концерт для двох скрипок ре мінор Баха, викликавши бурхливу овацію. Як сказав Г. Логвин, концерт був не лише мистецькою, але й політичною акцією, тому вони так ретельно обирали програму. Крім Моцарта, прозвучала музика Стравинського, зокрема фрагменти з балету „Аполон Мусагет". Потім прозвучали вступ та алегро для арфи з оркестрою Равеля і на закінчення концерт Баха.

Померла Марія Гончарик

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Тут у місцевій лікарні померла у середу, 6-го березня, на 60-му році життя, після довгої та важкої недуги, Марія Гончарик, мати адміністратора „Свободи" та „Українського Тижневика" Володимира Гончарика.

Уродженка Лемківщини і вдова по інженерові Теодорові, жила в ЗСА, де і постійно працювала. Залишила в смутку синів Володимира й Івана та дальшу родину в Польщі. Інформації про похоронні відправи будуть подані у чергових числах нашого щоденника.

Розкол між Москвою і Константинополем сприятиме визнанню УПЦ КП

Київ (УНІАР). — Недавній розкол між Московським і Константинопольським Патріярхатами може прискорити визнання Української Православної Церкви Київського Патріярхату, як єдиної помісної церкви, сказав 5-го березня Патріярх України Філарет на „круглому столі" у своїй резиденції.

Як відомо, минулого тижня Московський Патріярхат перестав згадувати у своїх службах ім'я Вселенського Патріярха після того, як Константинопіль визнав незалежність Естонської Православної Церкви.

Московський Патріярхат зазіхає на самостійність інших православних церков і намагається підпорядкувати їх своїй владі, вважає Патріярх Філарет.

„Російська Церква, — сказав він, — протягом багатьох століть, порушуючи правило Вселенського Собору, приєднала до себе Московський Патріярхат, утворивши могутню імперію за допомогою влади. Завдяки останній до Московського Патріярхату були приєднані Грузинська, Прибалтійська, Кишинівська і Прикарпатські Церкви. А коли могутня імперія розпалася, то залишилася своєрідна церковна імперія".

Після розколу з Вселенським православ'ям УПЦ МП підтримує Єрусалимського Патріярха, який хоче посісти місце Вселенського Патріярха.

Київський Патріярхат і Патріярх Філарет мають намір об'єднати всіх православних українців в єдину Українську Православну Церкву Київського Патріярхату і відновити помісну УАПЦ в Україні.

СЕРТИФІКАТИ ДЛЯ МЕРТВИХ ДУШ

ЗАПОРІЖЖЯ. — Тут працівниця Ощадного Банку виписала сертифікати на 300 мертвих душ. Оскільки адресатів не було, то вона їхні сертифікати продавала на базарі. Тепер її проклинають 300 володарів куплених у неї сертифікатів.

В АМЕРИЦІ

ВИЗНАЮЧИ, ЩО КОНҐРЕС не має охоти братися за цю скомпліковану справу, група сенаторів з обидвох партій у вівторок, 5-го березня, вирішила створити окрему незалежну комісію, котра допомогла б значно зменшити існуючі субсидії та податкові полегші комерційним структурам в країні, котрі сенатори назвали „корпоративною допомогою". Тому, що справа ролі комерційних структур в суспільстві починає набирати вагомости, зокрема у передвиборчій кампанії, сенатори різноманітних поглядів від консервативного республіканця Джана МекКейна до демократичного ліберала Едварда Кеннеді вважають, що настала пора радикально зменшити на бл. дол. ці полегші. Передбачається сильну опозицію для здійснення цієї справи.

ІДУЧИ НАЗУСТРІЧ ВИМОГАМ сільсько-господарської індустрії, Комісія Палати Репрезентантів для справ сільського господарства, незважаючи на против багатьох республіканців, схвалила у вівторок, 5-го березня, поправку до іміграційного законопроєкту, котрою буде дозволено видати 250,000 тимчасових віз закордонним сільсько-господарським працівникам. Для оправдання такого рішення підкреслюється факт, що новий іміграційний законопроєкт може таки припинити незаконні переїзди кордонів країни, а це може залишити сільсько-господарську індустрію у безвиходному положенні щодо таного робітника.

У СВІТІ

МОСКОВСЬКИЙ ТИЖНЕВИК „Новая Ґазета" вмістила матеріял про катастрофічне становище у збройних силах Російської Федерації. Військові формації не мають фондів на закупівлю харчів. Багато вояків змушені шукати способів прохарчування на стороні, нерідко вдаючись навіть до вбивства і вживання у їжу бродячих псів. Газета стверджує, що армія вже вичерпала половину недоторканої стратегічної резерви харчів, а заборгованість доставникам перевищує трильйон рублів. Такі самі проблеми і з уніформою. Значна частина вояків дійсної служби носить взуття, прислане родиною, бо армія не має черевиків та чобіт для всіх.

У БЕРЕЗНІ закінчується п'ятирічний період перебування леді Катерини Тізард на пості особистого представника англійської королеви Єлисавети в Новій Зеляндії. У зв'язку з цим, не бажаючи зіпсувати церемонію прощання, четверо вождів племені маорі надіслали на адресу леді Тізард листа з вибаченнями за образу. Рік тому одна з жінок племени плюнула у представника королівського двору. Однак у своєму листі вожді не вибачаються за другу образу, коли під час тієї самої зустрічі декілька маорійських чоловіків показали леді Тізард голі зади. Плем'я маорі вважає, що англійці силою захопили їхню землю в 1840 році, і все активніше протестує проти цієї давньої агресії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Реакція на телевізійні передачі ЗСА

Кілька днів тому президент Билл Клінтон прийняв на окремій зустрічі 30 представників усіх великих телевізійних станцій ЗСА, що тривала дві години. Президент поставив доволі руба проблему передачі телевізійних програм, в яких аж роїться від брутальних чи неморальних картин, а на них дивляться також діти. У висліді цієї зустрічі телевізійні продуценти обіцяли від січня наступного року добровільно впровадити систему оцінки телевізійних програм, яка вказувала б, які з програм надаються для малолітніх, а які для них не повинні бути доступними.

Акцію проти брутальности телевізійних програм вже довший час вели як Президент, так і його дружина та дружина віцепрезидента. Можливо, що теперішня зустріч Президента з продуцентами приведе до певної контролі над змістом телевізійних програм, які йдуть назустріч популярній культурі та загальним течіям і стають з кожним роком вільніші та менш відповідні для молоді і дітей. Чи останнє рішення змінить існуючий стан і чи справді така оцінка допоможе, щоб батьки перевіряли, що їхні діти оглядають на телебаченні, покажеться на практиці. На жаль, сьогодні телевізія чи не найсильніший чинник, який впливає на психіку молоді, а поширення кримінальних випадків саме серед молоді, і то навіть серед дітей, є найкращим доказом, як від'ємно свобода в телевізійних програмах діє на підростаюче покоління, де крадежі, вбивства чи сексуальні промахи є на порядку денному. Хоча телевізійні продуценти погодилися на пропозицію президента Б. Клінтона, ще невідомо, як це буде проведене в практиці і який вплив така „цензура" матиме на оголошення, що відіграють преважливу ролю у програмах, бо приносять так потрібні гроші.

Але саме ці оголошення часом є також розпилювачем брутальности та порнографії, бо, як стверджують американські батьки, часто невідповідні оголошення програм „для дорослих" дають в часі пересічних телевізійних передач. Як, отже, зможуть запобігти тому продуценти в ЗСА — покаже майбутнє.

Однак зміст і картини, що їх передає американська телевізія, мають, на жаль, вплив не тільки на молодь в цій країні, але в цілому світі. Читаємо, що в Европі іде тепер сильна пропаґанда проти американських телевізійних передач і фільмів, які стільки брутальности і насильства показують молодим глядачам і навчають їх того, що досі для европейських дітей не було можливе. Журба, що ця американська брутальність заразить европейських дітей, викликала вже реакцію шведського міністерства культури, а за ним ідуть інші країни і плянується европейська конференція на цю тему, яка у висліді може принести далекойдучі санкції на телевізійну американську індустрію.

Коли західньоевропейські країни вже зрозуміли небезпеку передачі американських фільмів, їхній вплив на українську молодь починає бути щораз більший та, як досі, не можна завважити ніякої реакції українських державних чинників. Коли візьмете в руки якунебудь українську газету і побачите програми, які ідуть в телебаченні та кінах, то можна легко завважити, що це найнижчого ступеня кримінальні та порнографічні американські фільми, які є найдешевшими і тому заливають український ринок, що у теперішніх обставинах нема можливости купувати кращі европейські програми або продукувати власні.

У висліді зростає кількість кримінальних злочинів в Україні, що їх скоюють малолітні, які вивчають як це робити, з домашнього телебачення або з фільмів, що їх висвітлюють в українських кінах на порядку денному. Останні три роки цей застрашаючий вплив ніяк не меншає, а навпаки — збільшується і найвищий час, щоб українські державні, а передусім культурні та освітні чинники зробили також відповідне рішення в цій справі.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Микола Руденко

ЗИМА ВІДСТУПАЄ

II

А тим часом парляментарні комуністи на чолі з Петром Симоненком перейшли в атаку на Президента, активізується відома група парляментаристів „Союз", котра закликає до відродження СССР. Та й саме оголошення шахтарського страйку збіглося зі страйком у Росії також не випадково — так було заплановано комуністами. Час вибрано лиховісно: не дати вугілля саме тоді, коли вдарять люті морози.

І ось Україна знов перед катастрофою: теплові електростанції знижують виробіток струму, Росія вилучує Україну зі спільного електрообігу; це такою мірою знижує частоту струму, що опиняються під загрозою атомні електростанції — вони у таких умовах працювати не можуть, їх треба зупиняти. А це 50 відс. усієї електроенерґії, яка продукується в Україні! Хіба ж не катастрофа?..

Слід усе це глибоко обдумати, щоб уявити, в яких умовах доводиться працювати Президентові Л. Кучмі та Урядові і яка відповідальність лежить на їхніх плечах. Катастрофу вдалося відвернути тим, що почали винаходити якісь гроші для шахт, котрі погодилися припинити страйк. Отже вслід за ними почали припиняти й інші. Разом з тим надійшла допомога Заходу спеціяльно задля реконструкції вугільної промисловости. Прийнято рішення закрити десятки нерентабельних шахт, приватизувати продуктивні об'єкти й розпочати будівництво нових шахт. Це грандіозна перебувова, котра була б нам не під силу без допомоги Заходу.

Мабуть, краще, ніж наш власний народ, розуміють труднощі сучасної України в Білому Домі у Вашінґтоні. Недавня поїздка Л. Кучми до ЗСА показала: Адміністрація Білого Дому й особисто Президент Б. Клінтон не лише добре уявляють, з якими проблемами доводиться мати справу Президентові України, а й готові допомагати нам всіляко. Що ж до нашого народу, то він усе ще, на жаль, не готовий відкинути комуністів. Багато наших людей під гнітом кризи втратило орієнтири, розгубилося. Саме цим і користуються комуністи.

Мабуть, лише зміна поколінь породить той тип української людини, яка по-справжньому поцінує і незалежність, і економічну свободу, і свободу слова. Сім десятиліть тоталітарного опікунства зробили більшість наших людей безініціятивними, не здатними на самостійну дію. Держава відбирала в трудівника продукти його праці, аби потім годувати й зодягати народ від власного імени — від імени самої держави. Приватна ініціятива громадян всіляко гнітилася або навіть вважалася злочином. Все робилося для того, аби рядовий громадянин шанував ту руку, яка подає йому засоби до існування. Державну руку, руку вождя. Ось чому й досі шахтарі оголошують страйк державі, хоч нова українська держава давно їм сказала: шахти — ваші, господарюйте самі. З тієї ж самої причини голосують за комуністів: люди не вміють бути господарями, хай приходять комуністи й зроблять так, як було.

Безумовно, я не хочу сказати, що наш народ геть чисто увесь такий — забутий, безініціятивний, готовий лизати руку, яка простягає йому в нього ж таки відібраний хліб. Якби це було справді так, то нам би нічого більше не лишалося, окрім вічного ярма. Якось до мене заїхав із Вінниці молодий чоловік двометрового зросту, зодягнений за останньою европейською модою, Дмитро Каленюк. Якийсь він родич моєї дружини, його старша сестра Таня колись мала від мене подарунки-книжки з автографом. Історія давня, Таня тоді була студенткою технікуму, а Дмитрик тільки-но до школи пішов. Сьогодні йому іще немає тридцяти, а він уже володіє у Вінниці двома швацькими фабриками. Лає Уряд за безбожні податки — якби податки були европейські, а не післясовєтські, був би вже доляровим мільйонером. Останнє, звичайно, було сказано не так прямолінійно, як я тут подаю, — сказано принагідно й доволі соромливо. І взагалі він справляє враження скромного сільського хлопця — із тих, які виростали з присадибної ділянки, бо за материнські трудодні можна було купити хіба що солі та сірників.

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Р. Рибак

АМІШІ — ТРАДИЦІЇ І СУЧАСНІСТЬ

Амішам, які триста років тому прибули з Европи до Америки, Вілліям Пенн дозволив поселитися в околиці міста Ленкестер, що лежить 65 миль на захід від Філядельфії. Згідно з приблизним обліком, усіх амішів є коло 150,000, найбільше у стейтах Огайо, Пенсильванія, Індіяна і провінції Онтаріо в Канаді. А тому що амішське населення майже кожні двадцять років подвоюється, це значно вплинуло на різноманітність стилю життя і праці.

„Старий порядок амішів" — це з'єднання релігійних громад, а випуски „Орднунг" (зарядження) є властиво соціяльним споювачем і приписує правила поведінки в щоденному житті. Релігійні провідники, а головно єпископи, користуються особливим авторитетом, бо мають силу визначувати і згори диктувати обов'язки вірним. Вони, наприклад, рішуче вимагають вживати коні при праці у полі, а також приписаний колір і стиль екіпажу, носити особливий одяг, вживати місцевий діялект німецького походження і т. п. Але і строго забороняють освіту у середній школі, позиватися у судах, служити у війську, користуватись енерґією публічних електропроводів, мати комп'ютер, телевізор і радіо, вживати трактор у полі і автомобіль на дорогах, мати центральне огрівання вдома і килим від стіни до стіни, носити або мати біжутерію, шлюбну обручку і годинник на руку тощо.

З часом аґрарна традиція і любов до землі оформили багатонапрямну різницю віри і культури амішів. Традиційна фарма — це бастіон розвитку великої родини і пошани до неї, стійкого подружжя, місця праці і солідности у виконуванні завдань. Фарма — це теж своєрідне пристановище охорони перед „хибами зовнішнього світу". Та все ж таки вплив світу продерся крізь оборонні мури відокремлення. Під впливом демографічного тиску і поступової втрати орної землі під будинки нових селищ первісна фарма зазнала поразки передової економічної позиції. Це сталося і тому, що підприємства типу малого виробництва, торгівлі і услуг виявили свою життєздатність. Їхня популярність відслонила завісу істини, що „сектантська громада амішів вступає в інший світ". Світ, в якому антрепренер „перебирає на себе організацію і провід бизнесу та рискує заради зиску". Відомо, що релігія і культура амішів забороняють користуватися публічною електрикою. Тому і антрепренери, що є власниками, а не тільки винаймачами приміщень, вживають середньопальні рушії (мотори) важкого або легкого палива. Ці рушії при помочі повітряних і водних помп гонять багато устаткувань підприємства. У виробництві досягнено наочних успіхів економічної стабільности і це все без „типової пастки, в яку ловлять модерна технологія і вимоги потрібної вищої освіти".

Тому що одноманітність професії і освіти провадила до однорідности багатства та соціяльного становища, структура життя амішів нагадувала радше безклясову суспільність. З розвитком підприємств ця рівність суспільности захитується, бо з природи антрепренерська творчість прямує до індивідуалізму, який обмежує лише особиста уява і досягнення. А в кого бистре око, той може завважити різницю між амішським бизнесменом і фармером. Одяг бизнесмена буває того самого кольору і стилю, але з кращого матеріялу. Він купує часто новий екіпаж, має прекрасні коні і хоч старається скривати багатство, його нова хата може пишатись своїм виглядом... Зустріч із зовнішніми доставцями, торговцями і покупцями автоматично втягує антрепренерів у постійний зв'язок з етичними вартостями модерного світу. І тут аж напрошується питання: чи антрепренери своєю поведінкою будуть сторожами воріт до соціоекономічного поступу, чи, може, згідно з осторогою релігійних чинників, залишаться тільки „неблагород-

(Закінчення на стор. 3)

Мирослав Семчишин

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ І МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

II

У серпні 1995 року Президент Кучма вдруге оголосив своє ставлення до цього наболілого питання. У четверті роковини проголошення української державности, у своїй аналізі цілої низки державних справ, зупинився теж на „концепційних напрямках загальнокультурної і мовної політики". „Вирішним принципом, — сказав Президент, — буде принцип державно-політичний, а не етнічний". Дещо докладніше уточнив це, на прохання одного з кореспондентів, віцепрезидент Української Національної Академії Наук (УНАН) Петро Толочко: „Ми розробляємо теоретичний модель українського народу як державно-політичне, а не етнічне поняття". В інтерв'ю, даному редакторові „Вечірнього Києва" (30 січня 1996) В. Карпенкові, Президент Кучма підкреслив, що він „ніколи не відмовлявся від національної ідеї як такої". На його думку, не спрацював і не спрацює лише її різновид, наповнений суто етнічним змістом. Президент вважає, що національній ідеї, яка була рушієм здобуття незалежности України і перших кроків державобудівництва, трохи бракувало „творчого наповнення", вона, ідея, була „збіднена однобічністю".

Щодо мовної проблеми в Україні, Президент висловився однозначно: може йтися лише про одну мову — українську. А в тім і російська, на думку глави держави, не повинна у нас почуватися „іноземною". Отже, як бачимо, пише у висновках В. Карпенко, „мовна політика Леоніда Кучми і його команди залишається незмінною. Зате як українець, носій української мови, президент явно проґресує".

Щоб ширше ознайомити громадськість із згаданою вище проблемою, минулого року, у жовтні, академік Толочко помістив на сторінках російськомовного тижневика „Кієвскіє Новості" велику статтю „Чи має Україна національну ідею". А ось скорочений виклад його поглядів, за професією видатного археолога, голови спеціяльного комітету УНАН, завдяння якого випрацювати нову державотворчу концепцію для України на порозі XXI століття.

Після чотирьох років, стверджує у вступі автор, українська національна ідея не спрацювала. А національна ідея — це не етнічна категорія, а державно-політична. Ця ідея повинна стати близькою не тільки українцям, але й іншим народам, що заселяють Україну. А сталося інакше. Досі ми концентрувалися тільки на ідеї українства, і з цієї позиції розглядали всі неґативи історії і всі позитиви культури та зробили з цього висновок, що ми є корінним народом. І це стало провідною тезою з проголошенням державної самостійности.

Така настанова з прагматичного боку не вказана, і для української держави, з різними і численними національними меншинами, небажана і шкідлива. Прикладом може послужити Крим з корінним татарським населенням. Крим — їх історична батьківщина. До появи татар у Криму в XIII ст. жили там нащадки неврів, скитів, сарматів, греків, половців. Кримське ханство (ханат) виникло в середині XV ст. У XVIII ст., шляхом завоювань, у Крим прийшла Росія і українці, які прийшли у Крим і стали пришельцями. Кордони Київської Руси не сягали так далеко на південь, як сьогодні. На просторах південної України від XV до XVIII ст. були ногайці (орда), пізніше кримський ханат володів ними. У XV-XIX ст. на місце кочовиків, шляхом колонізації, прийшли росіяни та українці і економічно оволоділи цим простором. Демографічна ситуація на півдні — це результат довгого історичного процесу. Маючи респект до національної свідомости західних українців, а теж маючи на увазі майбутнє України, нам треба рахуватися з космополітичним Півднем і Сходом.

(Закінчення буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Богдан Бойчук

„Забави для Фавста" Львівського Театру ім. Леся Курбаса

Спорідненість театру Володимира Кучинського з театром Леся Курбаса зводиться лише до самої назви та загальної настанови кожноразового оновлення в театрі й театру. Бо в самій суті — це два полюсні театри. „Березіль" був наскрізь режисерським театром, в якому воля режисера визначала стиль і зміст театру, а Театр ім. Леся Курбаса є акторським театром, суттю й основою якого є актор.

І коли Курбас дозволяв акторам імпровізувати, то лише для того, щоб фіксувати те, що йому було потрібне, а в роботі над виставою актор мусів „тривати в наміченому пляні й ритмі", не включаючи в гру особистих емоцій.

Кучинський же стоїть на становищі, що актор повинен „відкривати себе" на сцені, знаходити свою акторську індивідуальність, знаходити також „між сном і діянням" божественне в собі, ставати філософом. Актори на сцені повинні „творити самі з себе".

Звичайно, що всі ці концепції треба приймати з міркою умовности. Бо різні індивідуальні „відкривання себе" акторами не дадуть суцільности стилю вистави, ні концептуального змісту чи напрямку театрові. Самі актори ніколи ще такого не досягали й ледве чи колись досягнуть. Це не їхня роля і не їхнє завдання. То як тоді Кучинський, з такими настановами до акторів, досягає одности стилю окремих вистав та загального обличчя свого театру? Галина Канарська твердить, що Кучинський „розкладає акторів по персонажах, які їм дуже близькі" („Дорога до себе", „Український театр", 6/95). Та це становить лише малу частину розв'язки, бо кожний актор міг би зіграти тільки одну ролю у театрі, якщо строго пристосовувати такий припис. Виходить, що Кучинський мусить у якийсь „невидимий" спосіб підпорядковувати індивідуальні витвори акторів своїм концепціям, мусить компонувати з них суцільний стиль вистав і загальний зміст театру. Іншими словами, Театр ім. Леся Курбаса має, може й лагідного, але сильного режисера з дуже ориґінальними й метафізичними візіями.

Театр ім. Леся Курбаса існує вже від 1988 року. Але мої перспективи до нього, на жаль, дуже обмежені. Я зустрічався з ним лише один раз на театральному фестивалі в Харкові в квітні 1993 року. Ставили вони „Благодарного Еродія" Сковороди. Як я звітував у „Свободі" (я допустився тоді помилки, приписуючи композицію п'єси Валерієві Шевчукові), вистава ця була співзвучна з традиціями польського театру з Ґардзеніце, і я не міг розглядати її як повно ориґінальне явище. Крім того, як виявилось тепер, це була перша постановка „Благодарного Еродія" на сцені, в суті речі головна проба, то й моє уявлення про неї було неповне й, може, викривлене.

Побачивши в Колюмбійському університеті „Забави для Фавста" за твором „Вина і кара" Достоєвського (23-го лютого 1996 року) я зустрівся із цілком інакшою театральною дійсністю, ніж досі уявляв. Це вже був театр без ніяких різко наочних співзвучностей чи впливів та з наочно ориґінальним стилем. Коли я сказав Кучинському, що не бачу спільности ні тяглости між виставами „Благодарний Еродій" і „Забави для Фавста", то він відповів, що це тому, що я не бачив того, що було між тими виставами й перед ними: „Сніг у Фльоренції" Ліни Костенко, „Двір Генріха" Дюма, „Між двох сил" Винниченка та ще двох версій вистав за твором „Вина і кара" Достоєвського. А тяглість полягає в шуканні нового змісту й нових форм українського барокко.

Кучинського інтриґували фавстівські елементи в романі „Вина і кара". Ці елементи дуже складні й багатоплощинні (може, не так у Достоєвського, як в інтерпретації Кучинського). В першу чергу — це прямі, традиційно мефістофелівські взаємини між Свидригайловим (чортом) та Роскольніковим (людиною), в яких Свидригайлов наче на нитках тримає Роскольнікова, контролює кожний його рух і знущається над ним. В другій площині зображені взаємини Свидригайлова з Дунею, сестрою Раскольнікова, — це наче вивернуті навиворіть взаємини Фавста і Ґретхен. А в третій площині, еліптичній, чорт (Свидригайлов) трактований як частина особистости людини (Раскольнікова). Тому то цинічні монологи Свидригайлова такі співзвучні душевному станові й пережитому Раскольнікова.

Уся вистава тримається на грі двох незвичайних акторів: Олега Драча в ролі Свидригайлова та Андрія Водічева в ролі Раскольнікова.

Андрій Водічев, який народився в Криму і вчився в Харківському державному театрі, створив Раскольнікова грою тіла, одухновлено-мінливими виразами обличчя та мінімальним вживанням мови. Для нього не існувало межі між дійсним і сновидним. Він одночасно жив у дійсності й сновидності, переходив із одного стану в другий і з великою вразливістю реаґував на кожне потягнення невидимої нитки Свидриґайловим: то лякався його, то знаходив із ним хвилинну співзвучність, то ходив кругом нього навшпиньках. Водічев своєю грою надав сновидний тон усій виставі і створив образ Раскольнікова, виповненого духовістю, радше мученика, аніж студента, для якого засоби (вбивство старушки) оправдували ціль (закінчення студій за її пограбовані гроші).

Олег Драч у ролі Свидригайлова грав у цілком іншому пляні, вживаючи мінімум рухів і максимун мови. Це неймовірного діяпазону актор! Його монологи й подекуди діялоги тривали дослівно дві години. Міняючи інтонації, акцентування й силу голосу, Драч безнастанно знаходив усе нові мовні вираження в своїх монологах. Іронічними й цинічними репліками, наче невидними нитками, контролював рухи й поведінку всіх акторів. Але кожний великий актор має теж більші, ніж звичайно, проблеми. Свидригайлові не треба жестикуляцій, його жертви реаґують на найменшу зміну інтонації в голосі, на найменший жест. Драч подекуди виривався із свого пляну в площину Раскольнікова та Дуні, тобто в гру тілом. Звичайно, що Драч, який „відкриває себе", може робити все, але Свидригайлов цього робити не може, він же характер, а не актор. І тут початок проблеми. Драч пройшов теж академічну (соцреалістичну) театральну школу в Театрі Заньковецької. І він мусить особливо уважати, щоб не вириватися і в ту традицію.

Жіночі ролі в цій виставі були невдячні: роля Дуні — мала, але все таки давала акторці можливість виявити себе, а роля матері Раскольнікова — просто неіснуюча.

Наталка Половинка, уродженка Вінниччини й випускниця Львівської консерваторії, виконувала ролю Дуні, молоденької сестри Раскольнікова. Вона посідає те, що зветься „stage presence", тобто присутність на сцені, магнетизм обличчя й постаті, що відразу притягає увагу

(Закінчення на стор. 3)

Зима...

(Закінчення зі стор. 2)

А починалося в Дмитра з того, що він навчився шити шкіряні куртки й продавати на базарі. Він і тепер продовжує їх шити, але не тільки їх. Встиг побудувати добрячий будинок, який годиться бізнесменові його рангу. Добре платить робітникам, годує їх безкоштовними обідами. Та головне ось що: в особі Дмитра Каленюка я побачив справжнього патріота України. Бо він власник, йому є що втрачати, якщо, не дай Боже, прийдуть до влади комуністи. І саме че-рез те вони не прийдуть — сьогодні таких хлопців, як Дмитро, Україна має тисячі. Справа тут не в грошах (або не тільки в них) — справа у тих неосяжних можливостях, які відкриваються перед молодими бізнесменами. Та ще в тому, що молоді талановиті люди відчули смак свободи — і вони її нікому не віддадуть. Сьогодні з певністю можна сказати: майбутнє за ними — отже за Україною.

В Україні усе ще важко, а проте в перших подихах весни вже відчувається, що найстрашніше лишилося позаду. Найважче живеться літнім пенсіонерам, а молоді, здорові люди сьогодні не бідують. Ніби й знаєш Київ, але виявляється, що ти його не знаєш: то в одному місці, то в іншому потрапляєш „за кордон“ — перед тобою новий супермаркет або хутряна крамниця чи магазин одягу, за який не соромно й перед парижанами. І є покупці — так само, як усюди в світі. І так само, як усюди в европейських містах, важко протиснутися серед автомобілів найрізноманітніших марок. Звідки їх набралося стільки, навіть уявити важко.

Одна біда в Україні: вона все ще не стала Україною. У книгарнях продається багато цікавих книг, але поміж ними майже немає українських. Чи вдасться нам переломити цю несприятливу ситуацію? Передовсім цього треба бажати, а такого бажання у владних коридорах покищо не видно: там бо також послуговуються мовою сусідньої держави.

Саме тому так тягне до Києва московських гостей — вони все ще тут почуваються вдома. Нещодавно відвідали своїх українських однодумців депутати Державної думи Росії буцімто на чолі зі спікером Генадієм Селезньовим, а насправді з іншим Генадієм, котрий націлився на пост президента Росії — Зюгановим. Цікаво, що Олександер Мороз запросив новообраних депутатів-комуністів Росії самочинно, не порадившись ні з головами комісій, ні з Президією Верховної Ради. Власне, це була не стільки державна, скільки партійна акція: комуністи України запросили комуністів Москви, як це діялося в старі „добрі“ часи. Президент Л. Кучма взяв коротку відпустку, аби уникнути зустрічі з Зюгановим, а прем'єр Є. Марчук виїхав у важливих справах на Донбас. Господарювали в Києві О. Мороз та П. Симоненко — ото вже була для них радісна зустріч! На пресконференції Г. Зюганов запевняв: якщо він стане президентом Росії, з Україною запанують найліпші відносини, які будь-коли існували. Мабуть, він мав на увазі ту Україну, котру представляли Мороз і Симоненко.

Аміші...

(Закінчення зі стор. 2)

ними прикладами“?.. Це відповідь для часу, а тепер антрепренери опинилися у доволі хиткому становищі, бо довелося свої дії узгіднювати з вимогами все ще традиційної культури. З точки зору соціального питання вони — активісти, бо зайняли нову позицію з координації взаємної допомоги. Вони подають руку своїм людям у бізнесових починах чи молодим фармерам у купні потрібної їм землі. Вони навіть самі набувають землю на авкції, щоб таким чином не допустити будівельників. І це все має на увазі не особистий зиск, а радше зоереження аграрної спадщини, якою є якраз фарма.

Організацію нових бізнесів часто можна бачити як дзеркало життя на фармі, де різні члени сім'ї працюють разом. Тут є і жінки, які помагають своїм чоловікам у бізнесі, однак зустрічається і таких, що рівночасно мають власні маленькі підприємства. Тут вони використовують своє „вроджене знання“, коли заготовлюють харчові продукти, продають стебновані ковдри і ручні роботи тощо... На жаль, буває і так, що жінки-антрепренерки ще відчувають на собі тавро традиції, бо критики дивляться несхвально на незалежну кар'єру одруженої жінки. Це погляд дискусійного характеру, бо у дійсності амішська жінка мала свою ключеву відповідальність у секторі аграрної продукції і адміністрації фарми. Головним таки завданням було виховувати дітей, від чого чоловік не відмовлявся. У висліді діти виростали у пошані до батьківської традиції і засвоювали собі почуття відповідальности до праці.

Антрепренерство виявляє позитивні соціо-економічні риси, бо рятує амішів від тісноти населення, дає зайняття, збільшує добробут... Може у майбутньому це буде одна з причин, що структура однокласового суспільства перейде у триклясове — фармерів, антрепренерів і денних робітників.

„Забави ...

(Закінчення зі стор. 2)

глядача. Коли Свидригайлов виявив бажання мати її, вона, з одного боку, тремтливо опущеними долонями захищала свою невинність, а, з другого боку, її тягнуло до гріховности із Свидригайлом; її делікатна гра балянсувалася між відпиханням її і притяганням до Свидригайлова. Дуже добре виходила її гра тілом у мізансценах із Раскольніковим — її висока постать, довгі ноги, делікатні рухи рук створювали ліричний вимір до гри Водічева, а її гарний голос створював музичний вимір до цілої вистави.

Тетяна Каспрук, яка вчилася і грала в Театрі Заньковецької, зв'язала свою долю з Театром ім. Леся Курбаса від початку його існування. Ми знаємо з численних статтей, що вона дуже добра актриса. На жаль, вона не мала ролі в цій виставі. Як матір Раскольнікова, вона просто присутністю брала участь у сновидних мізансценах і голосом включалася у співи. Тож доведеться чекати на іншу нагоду, щоб познайомитися з нею як акторкою.

З усього сказаного повинно виходити, що театр Кучинського не є театром для звичайної розваги, а для душі, що є він театром для розваги, але духової.

Помер М. Колодруб — 104-літній союзовець

У вівторок, 23-го січня, 1996 року в Істоні, Па., помер довголітній член і активний діяч 137-го Відділу Українського Народного Союзу, 104-річний Михайло Колодруб. Похоронні обряди відбулися в суботу, 27-го січня, з української католицької церкви св. Духа на цвинтар цієї ж назви у Вегнерсвіллі, Па.

Михайло Колодруб народився 21-го вересня 1891 року в селі Росохи, Старосамбірського повіту на Львівщині в західній Україні, в селянській родині Йосифа і Розалії Колодрубів. Сімнадцятирічним юнаком у рідному селі вступає до читальні „Просвіта“ ім. Маркіяна Шашкевича та місцевої кооперативи, де був активним членом.

До Америки приїхав у 1912 році. Впродовж перших вісім років працював у фабриці залізничих паровозів у Істоні, Па. У 25 років одружується з односельчанкою Анною Яворською та отримує працю в місцевій хемічній фабриці, де пропрацював 27 років. У 1916 році їм народжується син Стефан, два роки пізніше в 1918 році син Йосиф, а в 1920 році дочка Марія. Треба підкреслити, що, незважаючи на важкі початки молодого супружжя, М. Колодруб як свідомий українець вже у 1916 році стає членом Українського Народного Союзу, а згодом і вся його родина. Від 1917 року він член Управи 137-го Відділу УНС на становищі голови Відділу п'ять років, секретарем 15 років, а касиром 26 років. Крім того у 1917 році на заклик Українського Народного Комітету та Єпископського Ординарія о. монс. Понятишина займався збіркою для святочно-маніфестаційного відзначення Дня Незалежности Української Народної Республіки. Він як уповноважений представник місцевої української громади бере участь у конвенціях і з'їздах Українського Народного Комітету, Української Федерації, Українського Конгресового Комітету та УНС. Будучи активним членом Організації Державного Відродження України передплачує велику кількість українських газет і журналів, що виходили в Україні та в ЗСА. В Істоні організує відділ львівської „Просвіти“ та займається організуванням різного роду культурних імпрез, а також є одним з ініціяторів Горожанського Клюбу, в якому мало свій початок українське політичне життя. Будучи глибоко віруючим у 1921 році бачимо його серед членів Церковного ділового комітету, що збирав фонди на будову першої української католицької церкви св. Духа в Істоні. У згаданій церкві є іконостас виконання таких мистців, як Святослав Гординський і Сергій Литвиненко.

Св. п. М. Колодруб

Своїх дітей М. Колодруб з дружиною виховали на добрих і активних членів місцевої української церкви і громади. Його дружина Анна незважаючи на родинні обов'язки, також була активною членкою громади, зокрема довгі роки праці віддала Золотому Хрестові, за що була відзначена Головною управою.

М. Колодруб був головою місцевого Відділу УККА від 1950 до 1954 року. У 1957 році за його посередництвом громада купила дім, в якому міститься Громадянський Клюб і читальня „Просвіта“. Він був членом управи майже всіх українських місцевих організацій. Коли через похилий вік мусів відійти від активної праці, його на загальних зборах обрано почесним головою цих організацій.

Родина Колодрубів зберігає історичний архів свого батька, з котрого можна багато дечого довідатись про його працю та жертвенність для Української Церкви, організацій, а з тим і для України. Його архів напевно колись стане джерелом для істориків, що займатимуться справою українських поселенців у різних містах Америки, а в тому й у Істоні.

Найбільше послідовної та наполегливої праці М. Колодруб присвятив УНСоюзові, особливо Відділові в Істоні, де працював від 1917 року.

О. К.

Українська тематика в Ла Саль університеті у Філядельфії

„Права людини та етика багатонаціональних корпорацій“ — це тема конференції, що проходитиме 13-го березня ц. р. в Ла Саль університеті о 7-ій год. вечора (Music Room, Student Union).

Анатолій Зленко, український амбасадор до ООН, виступить з доповіддю про розвиток демократії і бізнесу в Україні. Крім нього в конференції візьмуть участь д-р Річард ДеДжордж з Кензас університету і представник амбасади Південної Африки в ЗСА Пхакаміле Гонґо. Того ж дня амбасадор Зленко матиме виклад також в Темпл університеті о год. 1:30 по полудні.

В четвер, 14-го березня, відомий фотограф Ліда Суха з Рочестеру дасть доповідь, ілюстровану прозірками, п. з. „Криворівня — образ гуцульського села“. Доповідь відкриє виставку її фотографій про Гуцульщину. Перед лекцією відбудеться прийняття в капличній авлі Ла Саль університету о год. 6:45 вечора.

Вступ на обидва вечори є вільний.

ПОМЕР А. ЮРИНЯК

Лос Анджелес, Каліф. — 27-го лютого ц. р. у Лос Анджелесі, Каліфорнія, помер на 97-му році життя відомий український письменник, літературознавець і журналіст Анатоль Юриняк, який довгі роки також друкувався в „Свободі“.

ПОДІЇ

БЕНКЕТ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Йонкерс, Н. Й. — Крайова Управа Спілки Української Молоді в Америці влаштовує бенкет з нагоди XXI Крайового з'їзду СУМ та 50-річчя СУМ в діяспорі. Бенкет відбудеться 23-го березня в Домі СУМА, 301 Палісайд аве. в Йонкерсі, Н. Й. Початок о 8-ій год. вечора. Головний доповідач — Евген Чолій, голова Центральної Управи СУМ. Тостмайстер — Корнель Василик. Відбудеться мистецька програма. Вступ — 40 дол. Зголошення приймається за адресою: UAYA, P.O. Box 211 Cooper Station, New York, N.Y. 10276, або телефонічно (212) 477-3084.

КОНЦЕРТ НА КОРИСТЬ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ню Йорк. — Тут у неділю, 31-го березня, в Меркін залі, 129 захід 67-ма вул., відбудеться доброчинний концерт на користь Українського Музею. Початок о 3-ій год. після полудня. Участь братимуть: С. Ватаманюк, В. Винницький, Л. Джой, "New American Trio", М. Сук, Н. Хома, О. Чмир та С. Шкафаровський. Квитки у ціні 25 дол. можна придбати в Українському Музеї (212) 228-0110, у „Сурмі“ (212) 477-0729 та в день концерту — в касі. Після концерту відбудеться товариська зустріч в ресторані „Консерваторі“, готель „Мейфлавер“, 15 Сентрал Парк захід в Ню Йорку. Вступ на зустріч — 50 дол., квитки можна придбати в музеї та „Сурмі“.

Свято Героїнь у Торонто

Торонтонський Відділ Комітету Українок Канади влаштував святковий концерт для відзначення Свята Героїнь ІІ-го лютого 1996 року. Щоб окреслити одним словом, то концерт був клясичний. Від початку до кінця усі виступи були витримані на високому рівні.

Навіть саме відкриття концерту, яке зробила голова жіночого КУК Христина Бідяк, підбір коротких, але відповідних афоризмів з багатства нашої духової скарбниці, сам патетизм вислову задали тон і приготували присутніх, які заповнили велику залю при вул. Кристі, до добре організованого концерту.

Крайова голова Ліґи Українок Канади Мирослава Стельмах, яка виступала з головною промовою, зібрала у фокус все найкраще, все найвище і патріотичне. Темою цієї добре опрацьованої промови була „Жінка у боротьбі“. М. Стельмах з честю віддала шану тим нашим безстрашним жінкам, які запалені любов'ю до України ставали до бою з її тяжкими ворогами, не шкодуючи свого життя.

Доповідь М. Стельмах може служити кращим зразком для рефератів, де поєднана лаконічність, ясність, глибина і повнота змісту, а для молоді, якої було мало на залі це приклад, це наука і заклик до праці, до боротьби і посвяти для нашої батьківщини.

А хіба інакшим був символічний монтаж нашої молоді у ролях замучених ворогами наших героїнь. У ньому брали участь з короткими монологами Соломія Хмара-Кочмарська, Оля Дисяк, Анастазія Рибак, Уляна Курилів, Аріяна Ґіць, Тетяна Бідяк, Андріяна Бідяк, Зоряна Сало і Марійка Небесна. Хіба можна краще виявити нашу пам'ять і шану до героїнь, та ще й бездоганною мовою?

І на сцені з'явилася чудова і симпатична співачка-бандуристка з України Тетяна Івченко, яка виконала „Небо України“ і „Повстанець“, виявивши при цьому свій непересічний талант і уміння поєднати голос з бандурою. Чудово деклямувала "Три сестри" відома декляматорка з України Мирослава Зінь про боротьбу з фашистами в Україні.

Оля Цінкевич показала клясу гри на фортепіяні, виконавши три твори. І знову у супроводі піяністки Олени Шарка Т. Івченко обдарувала присутніх гарним виконанням „Аве Марія“, „Колискова“ і „Україно“. Понадпрограмово виступали молоденькі віртуози-скрипалі Марта та Іра Кречковські з батьками. Старша з них Іра встигла вже завоювати першу нагороду у цій клясі на відомому фестивалі „Ківаніс“. Виступ сестер Кречковських запляннований на 17-го березня ц. р. у концертовій залі Королівської консерваторії в Торонто.

І останніми за порядком, але ніяк не останніми за своїми бадьорими козацькими голосами виступали наші боєві „Бурлаки“, які співали „Коли ви вмирали“, „Марш поляглих“ і „За рідний край“. Як і завжди, вправним дириґентом „Бурлаків“ була Квітка Зорич-Кондрацька.

Концерт закінчився нашим національним Славнем „Ще не вмерла Україна“.

Щось аж підказує мені, що нашій чоловічій половині треба, мабуть, повчитися в жінок як готувати і проводити успішні концерти. А присутність мистців з України засвідчувала про одностайний дух посвяти до наших героїнь України і канадської громади в Торонто.

С. Лантух

ПОСИЛЮЮЧИ СВОЮ ПОЛІТИЧНО забарвлену боротьбу з Урядом президента Билла Клінтона щодо незаконної іміграції, губернатор Каліфорнії Піт Вілсон минулого вівтірка покликав Уряд до судової відповідальности за невиконання своїх зобов'язань щодо відшкодовання за ув'язнення незаконних імігрантів, яким його стейт мусить дати приміщення, харчування та конечну лікарську допомогу. Федеральний закон з 1994 року вимагає, щоб Уряд надав компенсацію стейтам за утримання затриманих нелегальних імігрантів, або перебрав їх під свою опіку.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує Членів й українське громадянство

на доповідь

ПРОБЛЕМИ УКРАЇНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

яку виголосить

ЕВГЕН ФЕДОРЕНКО

докторат з літератури, голова Шкільної Ради, автор праць

що відбудеться:

в суботу 16-го березня 1996 р. о год. 5-ій веч.

в домі НТШ при 63 Четверта авеню між 9 і 10 вулицями в Ню Йорку

УПРАВА НТШ

ПОВІДОМЛЕННЯ

Звичайні Річні Загальні Збори

членів Української Федеральної Кредитової Кооперативи „САМОПОМІЧ“ у Філядельфії, Па.

відбудуться в

неділю 31-го березня 1996 року, о годині 2-ій по полудні,

в залі Українського Освітньо-Культурного Центру,

700 Cedar Road, Jenkintown, Pa. 19046.

Реєстрація членів починається точно **о годині 1-ій по полудні.**

Прохається членів обов'язково принести членську книжечку.

ПОРЯДОК ЗБОРІВ

1. Відкриття Зборів:
   а). Ствердження правосильности.
   б). Відчитання протоколу з попередніх Загальних зборів.
2. Звіти:
   Дирекції
   а). Голови.
   б). Скарбника.
   Кредитового комітету.
   Контрольної комісії.
3. Запити і дискусії.
4. Вибір членів до керівних органів:
   а). Трьох членів дирекції.
   б). Одного члена Кредитового комітету.
5. Бюджет на 1996 рік.
6. Біжучі справи.
7. Закриття.

У П'ЯТНАДЦЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого найдорожчого МУЖА, незабутнього нашого друга-приятеля

св. п. інж.

БОГДАНА ДАДИ РАКА

буде відслужена заупокійна
СВЯТА ЛІТУРГІЯ з Панахидою
в церкві св. Юра в Ню Йорку, 11-го березня 1996 р. о год. 8:30 ранку.

Про молитви і пам'ять покійного просить
дружина — ОКСАНА з родиною

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими про відхід у вічність на 66-му році життя нашої МАМИ і БАБЦІ

бл. п.

ІРЕНИ ЮЩИШИН-ПІЧКАН

Покійна померла у Шарльот, Фла.

Останнє прощання покійної у п'ятницю, 8-го березня 1996 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича при 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії, Па., а опісля Парастас о год. 8:30 веч.

Заупокійна Свята Літургія відбудеться 9-го березня о год. 10:00 рано в українській католицькій церкві Благовіщення ПДМ.

Тлінні останки покійної будуть зложені на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Па.

Залишені в смутку:

доњка — ОКСАНА САНЧЕЗ з мужем ХЕСУСОМ
син — ОРЕСТ з дружиною ҐЕЙЛ
внук — ВАСИЛЬ ПІЧКАН
сестрінки і братанки.

Ділимося сумною вісткою, що 27-го лютого 1996 року після важкої хвороби, упокоїлася на 72-му році життя наша незабутня ЖІНКА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

ТАМАРА МАСНА з дому ОЛІЙНИК

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю 1-го березня 1996 р.

Залишила в смутку:

чоловіка — ІВАНА
синів — ЮРКА і дружину ГАНЮ
— ПАВЛА з дружиною НАДЕЮ
— АНДРІЯ
внуків — ЛЯРИСУ
— МИХАСЯ
— ДАНИЛКА
— АНДРІЙКА
— ОЛЕНКА

Вічна їй пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви в її пам'ять на Фонд Дітей Чорнобиля, c/o Rochester Ukrainian Federal Credit Union, 824 Ridge Road East, Rochester, N.Y. 14621.

З великим болем і у глибокому смутку повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в середу 6-го березня 1996 року у Філядельфії на 72-му році життя, несподівано відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ, ЗЯТЬ, ШВАҐЕР, ВУЙКО і СТРИЙКО

бл. п.

інж.

ЗЕНОН СВЯТОПОЛК ДОЛЬНИЦЬКИЙ

народжений 3-го січня 1925 р. в Скольому, Україна

ПАРАСТАС і Панахида будуть відправлені в неділю 10-го березня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Насевича при 109 East Tabor Road, Філядельфія, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок 11-го березня із того ж заведення в 9-ій год. рано, а в 10-ій год. рано в українській католицькій церкві Благовіщення ПДМ, 1204 Valley Road, Melrose Park, при Old York Road.

Тлінні останки будуть перевезені на вічний спочинок на цвинтар св. Марії на Факс Чейсі, Па.

В глибокому смутку:

дружина — ХРИСТИНА
донька — АНЯ ФАТ з чоловіком ПАВЛОМ
внуки — ГРИГОРЧИК і ХРИСТИНКА
сестри — ЛЮБА ОНУФЕРКО з чоловіком МАРКІЯНОМ та дітьми о. АНДРІЄМ, МАРТОЮ і НІЛЕЮ з їхніми родинами
теща — МАРІЯ ЧАЙКОВСЬКА
швагерки — ЛЯРИСА ШПОН з чоловіком ЗЕНОНОМ і доньками АРЕТОЮ і РЕНАТОЮ
— ВІРА ДАТЕН з синами ЮСТИНОМ і ЮРІЄМ
— МАРТА КАНВЕЙ з донькою ЛІСОЮ
братанки — ЮРІЙ, МИРОН, ІРЕНА з родинами
кузини — НІНА БІЛЬЧИНСЬКА, ТЕРЕНЯ ДАНЕЛЬС, СТЕФА КУЗЬМАК, ДАРІЯ ДАНИЛОВИЧ

та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Замість квітів родина просить складати датки на Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу

Пригадуємо, що вкладки за забезпеченеві грамоти є платні на 1-ий день місяця, а не при кінці.

Просимо своєю точною вплатою допомогти секретареві вашого Відділу на час розчислитися за збірку вкладок до Головної Канцелярії.

Головна Канцелярія УНСоюзу

В 40-ий день відходу у вічність Софії-Зіни Раковської

Темною хмарою мов чорна ластівка перелетіла болюча вістка вулицями великого Ню Йорку, телефонічними дротами простягнулась по більших і менших містах діяспори, долетіла до рідної землі... Перервалась нитка життя, перестало битися благородне серце життєрадісної людини, сповнене любов'ю не лиш до своїх рідних, але до близьких і дальших знайомих людей, яким вона кожночасно була готова допомогти та їх потішити чи розрадити. Тому не дивно, що стривожені горем не лиш члени рідні, але велике число друзів і приятелів, хористів-„думкарів“ так численно зібралися на жалібні відправи, щоб віддати останню прислугу покійній Зіні.

Св. п. З. Раковська

Софія Неоніля Раковська — загально відома як Зіна, народилася в Станиславові в патріотичній родині вчителів Наталії і Стефана Кандюків. Діточі роки Зіни не були веселі. Ще перед закінченням восьмого року її життя помер її батько, а будучи 10-річною дитиною втратила улюблену маму, яка називала Зіну „зірочкою свого життя“. Зіною заопікувалися вуйко Володимир з дружиною Марією Мельники, які проживали в Коломиї, де Зіна мала змогу ходити до вселюдної школи і гімназії. Час до часу відвідувала її два старші брати Роман і Богдан. На превеликий жаль і з братами доля судила розлучитися: Роман став жертвою воєнної хуртовини, а Богдан вступив в ряди Української Дивізії „Галичина“. Помимо солідної і щирої опіки родини, в листах до брата Богдана молоденька Зіна часто з сумом згадувала її раннє сирітство.

Незавидна доля стрінула біляву дівчину з темними очима під час її перебування в Криниці, де вона продовжувала свою науку в гімназії, яку в цей час евакували. У вирі втікачів воєнної завірюхи Зіна відлучилася від своїх опікунів. На щастя, її глибока віра в поміч Божу врятувала її від страхіття воєнних подій. При допомозі добрих людей по якомусь часі вона віднайшла родину Мельників, з якою продовжувала роки скитальщини. Гімназію закінчила в Німеччині (Бертехсґаден). Своєю веселою і погідною вдачею з'єднувала собі молодих людей в школі та вчителів, добре вчилася, належала до Пласту і, диспонуючим добрим голосом, співала в гімназійному хорі. Тут вона познайомилася з майбутнім вірним другом життя Ігорем Раковським і після приїзду до ЗСА обох родин ще дуже молоденькі Зіна і Ігор започаткували своє незвичайно щасливе, сповнене обосторонньої любови подружнє життя. При допомозі батьків інж. Романа і Люби Раковських у важких часах політичної еміґрації 50-их років Ігор і Зіна з великою відданістю виховали трьох синів Ігоря, Юрія і Андрія на вартісних членів української громади. Зіна раділа їх особистими досягненнями, з материнською любов'ю відносилася до своїх невісток Ксені, Олі і Роми, тішилася успіхами всіх п'ятьох внуків, з якими любила часто перебувати.

Помимо родинних обов'язків та праці поза домом, Зіна знаходила час на суспільно-громадську працю. В 84-му Відділі СУА була якийсь час головою, співпрацювала з Іриною Іванчишин в культурно-освітній та виховній референтурі Відділу, була доброю рецитаторкою та співорганізаторкою імпрез.

Її відданість та посвяту для українського хору „Думка“ в Ню Йорку треба окремо відмітити з великим признанням. Зіна — член-основник жіночого та мішаного хорів, солістка, дуже працьовита та здисциплінована членка Управи хору продовж довгих років та інспіратор у праці її чоловіка, довголітнього енергійного голови хору, який був його рушійною силою. Вона враз з Ігорем належала до тої групи ентузіястів хорового мистецтва, для яких спів творить важливу частину існування. Серед „думкарів“ жартівлива і завжди усміхнена створювала привітну і теплу атмосферу і за те її любили.

Зіна Раковська — щира українська патріотка, всі події, зв'язані з проголошенням незалежности України, переживала з емоційним піднесенням у довгих розмовах з друзями, як теж під час подорожей в Україну. Під час кількамісячного перебування на батьківщині, де Ігор був зв'язаний з працею в соборі св. Юра у Львові, як теж у зв'язку з Міністерством Внутрішніх Справ, Зіна працювала над впорядкуванням бібліотеки при соборі св. Юра. Вона теж з посвятою працювала в зорганізованій акції допомоги сиротам в Україні, згадуючи своє особисте сирітство. Всі етапи своєї важкої недуги переносила з мужністю, з допомогою та жертвенною опікою її чоловіка. Кілька днів перед відходом у вічність сказала: „Я хочу ще послухати як ‚Думка' колядує, я хотіла б ще бути з хористами...“ Бажання було сповнене.

У молитовному єднанні за спокій її благородної душі будуть завжди згадувати Зіну всі, які її знали і любили.

Оля Гаєцька

Допомога Україні з Чикаґо

Рік-річно, від часу заснування товариства Рух — Допомога Незалежній Україні в Чикаґо, влаштовується колядування найкращими українськими хорами чикаґської метрополії під гаслом „Колядуймо Україні“. Цьорічне колядування відбулося в неділю 28-го січня в українській католицькій катедрі св. Миколая, найстаршій українській церкві Чикаґо. Будову цієї величної церкви у візантійському стилі з тринадцятьма куполами розпочато в 1913 році, на окраєні міста в ті часи, а закінчено будувати її на початку 1915 року. Тоді українська громада Чикаґо мешкала при вулицях Чикаґо і Мілвокі, Ґренд і Голстед та на схід від річки Чикаґо, по Чикаґо авеню.

Колядування, виступи хорів, відбулося перед вівтарем в церкві, програму якого вели молоді особи Христя Верещак та Олег Березюк. Хористів та заповнену церкву привітав словом голова Руху д-р Богдан Ткачук. Після нього зі словом привіту української громади, яка річно приходить на колядування й допомагає Рухові в зібрані потрібних фондів для допомоги в демократизації та будові української держави, говорив Владика Михаїл Вівчар, ЧНІ. Кожний хор виконав від трьох до шести відомих і менш відомих колядок та щедрівок. В колядуванні України взяли участь такі хори: хор катедральної школи св. о. Миколая „Євшан-зілля“ (диригент Марта Стадник), хор „Сурма“ (диригент Роман Андрушко), хор Баптистської церкви (диригент Олесь Гарбузюк), з'єдинені ансамблі бандуристів молоді ОДУМ та СУМ і хор СУМ з Палатайн (диригент Оксана Родак-Луценко), хор парафії свв. Володимира і Ольги (диригент Роман Андрушко), хор християн церкви євангельської віри (диригент Богдан Мальський) та катедральний хор св. о. Миколая (диригент Михайло Городиський).

Генеральний консул України в Чикаґо Віктор Кирик подякував українській громаді за допомогу Україні, а хористів обдарував цукерками.

Товариство Рух в Чикаґо вдячне всім хорам, його співакам та диригентам та українській громаді за підтримку й допомогу Рухові, щоб він міг допомагати українській нації якнайскорше стати на міцні ноги, щоб Україна якнайскорше стали українською Україною, щоб по Україні скрізь лунала українська мова, щоб українські законодавці та український Уряд турбувався насамперед за свою націю, за Україну. Владика Вівчар на потреби Руху дав пожертву 100 дол., як рівнож учасники концерту колядок склали свою пожертву на допомогу Україні.

Око

НІМЕЦЬКИЙ ЖУРНАЛ „Бунте“ вмістив матеріял про нове захворювання, яке, за скромними підрахунками, уразило вже в Европі щонайменше 10 мільйонів осіб. Воно не оминає ні відомих політиків, ні спортовців, ні артистів, його жертвами стають громадяни, незалежно від їхнього соціяльного статусу, системи харчування тощо. Це захворювання не робить також різниці між чоловіками і жінками. Його найхарактерніші ознаки: біль голови, пришвидшений пульс, підвищене тиснення крови, панічний страх, екземи та різні форми шкірної алерґії, погіршення слуху, запалення слизової оболонки шлунка, нудота і блювота, ожиріння. Захворювання ще не має наукової назви, однак психіятри і терапевти знають причину: хворі — це ті люди, яких „позбавлено кохання“ або на них просто перестали звертати увагу.

В Нюарку виступить асистентка Президента і Першої Лейди

Меленн Старіншак Вервір виступить на громадській зустрічі в Нюарку, Н. Дж., в суботу, 16-го березня ц. р. Темою зустрічі будуть минулорічні державні відвідини Президента і Першої Лейди в Україні, під час яких М. Вервір була членом офіційного президентського почоту. Вона поділиться з присутніми своїми враженнями і покаже прозірки з цієї історичної події. Громадська зустріч відбудеться в гімнастичній залі церкви св. Івана Хрестителя, Сенфорд аве., в Нюарку, год. 4-та по пол. Організації, які спонзорують цю імпрезу: Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АГРУ), Асоціяція Українсько-Американських Професіоналістів і Підприємців Ню Йорку і Ню Джерзі і 75-ий Відділ Союзу Українок Америки.

М. Вервір є українського походження, родом з Шамокіну, Па., де вона ходила до української школи при церкві св. Преображення, а середню освіту здобула в Академії св. Марії Вілла в Словтсбурґу, Н. Й. Обидві школи були під зарядом українського чину Сестер Служебниць Непорочної Марії. Її діди по батькові і матері роджені в Україні, еміґрували до Америки на початку століття і поселилися в Пенсильванії. Студії і ступінь маґістра дістала з Джорджтавнського університету, замужня за вашінґтонського адвоката Філіппа і є матір'ю трьох дітей.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!